

Jamsai

CONVERSATION
CONCEPTUAL PEOPLE & LIFESTYLE SPACE

เธอได้รับคำสั่งให้มาจับตาดูเขา
แต่อยู่ๆ ต้องกลายเป็นเพื่อนรักกับเขาซะงั้น?!

ห้องว่าง
ในเฮฮา

Stay
With Me
ทอพัก
รัก
นะเธอ

Mina เขียน
kanapy นวนิยาย

Jamsai Love Series

Stay With Me หอพักรักนะเธอ

Mina เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2534-5

ภาพประกอบ สิริกาญจน์ แซ่ป้ง (kanapy)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

Intro

'Brown Apartment'

"เฮ้อ..."

เสียงถอนหายใจของหญิงสาวดังออกมาระหว่างที่กำลังยืนมองป้ายชื่อหอพักที่ตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า ช่างกายมีกระเป๋าดูเหนื่อยใจใบใหญ่ตั้งอยู่ดวงตากลมโตกวาดสายตาไปทั่วบริเวณโดยรอบ

ช่วงเวลายามเย็นที่พระอาทิตย์กำลังจะตกดินดูเหมือนจะทำให้บรรยากาศโดยรอบดูวังเวงอย่างหาสาเหตุไม่ได้ ดีก็สี่ศรีมความสูงห้าชั้นที่ถูกแสงอาทิตย์สีส้มสาดส่องไม่ได้รู้สึกสวยงามอย่างที่ควรจะเป็น ต้นไม้บริเวณด้านหน้าหอกำลังโอนอ่อนพับปลิวไปตามแรงลม

หญิงสาวปิดม่านน้ำตาไหลอ่อนยาวถึงกลางหลังของเธอไปด้านหลังพร้อมกับสูดหายใจเข้าเต็มปอดราวกับเรียกขวัญกำลังใจให้ตัวเอง มือเสียดว่าที่ลากกระเป๋าแล้วจับมันเอาไว้แน่น ก่อนจะตัดสินใจสาวเท้าเดินเข้าไปด้านในในที่สุด

ดอกกล้วยไม้ที่แขวนอยู่เรียงรายบริเวณด้านหน้าทางเข้ายิ่งทำเอาเจ้าตัวรู้สึกไม่ดี พานนี้ไปถึงหนังสือของขวัญเรื่องใดสักเรื่อง กลิ่นของมันที่

8

ลอมตามมาติดจุมกแม้ว่าจะเข้ามาด้านในตัวหอแล้ว ยิ่งทำให้รู้สึกอยากจะ
สลัดกลิ่นพวกนี้ออกไปให้เร็วที่สุด

สองขาหยุดยืนอยู่หน้าเคาน์เตอร์ที่ปราศจากผู้คน มือหนึ่งล้วงคีย์การ์ด
ที่พวงกุญแจออกมาจากกระเป๋า พลังกวาดสายตาไปทั่วบริเวณอีกครั้ง

"มันมีคนอยู่จริงๆ เหรอเนี่ย" ริมฝีปากเล็กพึมพำออกมา อีกมือ
ปลดอยกระเป๋าที่ลากมาด้วยพลังหยิบโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋ากางเกง
ตนเองขึ้นมาปลดล็อก

แอปพลิเคชันไลน์ปรากฏอยู่บนหน้าจอ เธอเลื่อนหาคอนแทคต์ของ
ใครบางคนอยู่ครู่หนึ่ง และไม่นานก็เจอในที่สุด

เธอจ้องชื่อบนหน้าจอโทรศัพท์หนึ่ง ริมฝีปากเม้มเข้าหากันขณะที่กำลัง
ครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

'TAE'

ก่อนที่หญิงสาวจะตัดสินใจพิมพ์อะไรบางอย่างหาคนดังกล่าวทันที

Pie : สวัสดีค่ะ

Pie : คนที่จะเข้ามาอยู่ห้อง 202 นะคะ

Pie : ผ่ากตัวด้วยค่ะ คุณเจ้าของหอ

1

'เงินทองเป็นของนอกกาย ตายก็เอาไปไม่ได้'

ใครสักคนในโลกได้กล่าวประโยคนี้เอาไว้ ซึ่งแต่ก่อนฉันก็แอบเห็นด้วย
กับสิ่งนี้

จนกระทั่งโตขึ้นมา ฉันถึงได้รู้ว่าประโยคพวกนี้มันใช้กับฉันไม่ได้...

Pare : พี่พาย อาทิตย์หน้าหนูไปทัศนศึกษากับที่โรงเรียนนะ

Pare : ครูเรียกเก็บคนละ 400 บาท

Pare : พรุ่งนี้พี่โอนให้หนูหน่อยนะ

นี่คือข้อความล่าสุดที่น้องสาววัยสิบสามปีของฉันได้ส่งหา ซึ่งมันก็ทำให้ฉันกำโทรศัพท์แน่น

อยากจะบ้าตายซะจริง

ใช่...

โตขึ้นมาฉันถึงได้รู้ว่าเงินทองเป็นของนอกกายก็จริง...แต่ถ้าไม่มีเงินใช้ฉันก็จะตายก่อนว้อยยย

T_T

ฉันได้แต่ส่งสติ๊กเกอร์กลับไปหาผู้เป็นน้องสาวด้วยความขมขื่น ตามจริงเงินแค่สี่ร้อยบาทมันก็ไม่ได้มากมายอะไรหรอก แต่สำหรับหญิงสาวอายุยี่สิบสองปีผู้ซึ่งยังเรียนไม่จบแบบฉัน และต้องช่วยแม่ส่งเสียน้องในบางเรื่องด้วยส่วนหนึ่ง สี่ร้อยบาทมันก็เป็นจำนวนเงินที่ฉันสามารถเก็บไว้ใช้ชีวิตได้เกือบครึ่งเดือนเลยทีเดียว

อันที่จริงบ้านเราก็ไม่ได้ยากจนหรือสิ้นไร้ไม้ตอกอะไรขนาดนั้น เป็นชนชั้นปกติที่ไม่ได้ร่ำรวย แม้ใช้ชีวิตเดือนชนเดือนหาเงินมาเลี้ยงดูพวกฉันไม่ได้มีถึงขนาดจะใช้อะไรอย่างไม่คิด

ยังมีแม่แค่คนเดียวที่เป็นเสาหลักของครอบครัว อะไรที่ประหยัดได้ฉันเองก็อยากจะประหยัดเช่นกัน

อยากจะไล่น้องให้ไปขอแม่ให้รู้แล้วรู้รอด แต่พอนึกภาพแม่ที่รับจ้างซักรีดเสื้อผ้าให้คนในหมู่บ้านทุกวัน ฉันก็ทำแบบนั้นไม่ลง

สะเทือนใจ ;_;

ฉันได้แต่บ่นพิมพ์กำกับตัวเองระหว่างที่เอาเสื้อผ้าออกมาจากกระเป๋าดูเดินทางเพื่อเอาพวกมันไปแขวนไว้ในตู้ ปากก็พร่ำบอกตัวเองว่าให้ทนอีกนิดใจเดียว

เพราะนับจากนี้ฉันจะได้รับเงินก้อนเล็กๆ ก้อนหนึ่งมาใช้ประทังชีวิตสักที!

ฉันชื่อพายคะ ตอนนี่เรียนอยู่มหาวิทยาลัยปีที่สี่ อย่างที่บอกไปว่ามีน้องสาวอยู่หนึ่งคนชื่อแพรว ชีวิตของฉันมันไม่มีอะไรน่าตื่นเต้นนักหรอก เท่าที่จำความได้ ตั้งแต่เกิดมาฉันก็ช่วยแม่เลี้ยงน้อง ช่วยแม่ทำงานหาเงินเข้าบ้าน ทำพาร์ตไทม์ตามร้านอาหารอะไรไปทั่วตามประสา โลกมันก็โหดร้ายแบบนี้ล่ะคะ คนที่ไม่รวยทำงานให้ตายยังไงมันก็ไม่มีส่วนคนรวยก็รวยกันต่อไป ไม่ว่าจะผ่านไปฉันก็ต้องช่วยแม่ทำงานตัวเป็นเกลียว

ถึงจะไม่ได้ลำบากอะไรขนาดนั้น แต่พอเห็นแม่ทำงานอยู่คนเดียวฉันก็เลยอยู่เฉยๆ ไม่ได้ ถึงได้เลือกที่จะหางานพิเศษเล็กๆ น้อยๆ ทำเพื่อแบ่งเบาภาระครอบครัวบ้าง

นี่ก็หวังอยู่เหมือนกันว่าพอเรียนจบแล้วจะได้งานดีๆ ทำสักที

ฮือ ไม่มีอะไรคะ ฉันแค่อยากบ่นไปตามประสาเพราะบางทีก็น้อยใจในชะตาชีวิตของตัวเอง ยิ่งตอนนี้ฉันอยู่ปีสี่ต้องเริ่มทำโปรเจกต์จบส่งอาจารย์ เลยออกไปทำงานพิเศษไม่ค่อยได้เท่าไร ตอนแรกท้อแท้ไปแล้วครั้งหนึ่งเพราะเรื่องเรียนก็เครียด เรื่องเงินก็ขาดรายได้ไป

แต่เครียดได้ไม่นานหรอกคะ อยู๋ๆ พระเจ้าก็เห็นใจฉันขึ้นมาซะแบบนั้นเลย

ครี๊ด~

ฉันชะงักมือที่กำลังถือเสื้อผ้าออกจากกระเป๋า หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมารับสายเมื่อเห็นว่าเป็นเพื่อนสนิทโทรเข้ามา

"ว่าไงออย"

[เป็นไงแก แกลยอยู่หอยัง] เสียงแหลมๆ ของออย เพื่อนผู้มีเอเนอร์จี้สูงสุดทำเอาฉันต้องรีบเอาโทรศัพท์มือถือออกห่างหูโดยอัตโนมัติ

"ถึงสักพักแล้ว"

[เป็นไงๆๆ น่ากลัวมั๊ยอะ] น้ำเสียงตื่นเต้นของอีกฝ่ายไม่ได้ปลุกอารมณ์ใดๆ ให้ฉันแม้แต่นิด ฉันไล่สายตาไปรอบๆ ห้องอย่างพิถีพิถารณา

...ไ้ตอนเข้ามาบรรยายคาสมันก็น่ากลัวอยู่หรอก แต่ในห้องก็ดูไม่เห็นจะมีอะไร เดียง ขึ้นวาง ตู้ก็มีให้ครบ ก่อนหน้านั้นออกไปที่นอกกระเบียงมาก็มียิงกิ้งล้างจานให้ด้วย แถมห้องยังกว้างกว่าหอที่ฉันเคยอยู่เมื่อสมัยปีหนึ่งซะอีก

"ก็ไม่เท่าไรหรอก"

[นั่นไง ฉันว่าแล้วว่อย่างแกต้องเหมาะก็งานนี้อะพาย]

"-_-;"

ฉันไม่รู้จะพูดอะไรนอกเสียจากยกมือขึ้นปาดเหงื่อที่ซึมออกมาตามขมับ ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้

ข้อเสียของที่นี่คงจะเป็นเครื่องปรับอากาศที่ไม่ค่อยเย็นละมั้ง นี่ขนาดเปิดอุณหภูมิยี่สิบองศาแล้วนะ ยังร้อนดับแตกเลย

[แล้วแกเจอพี่เต๋ายัง]

"ยังไม่เจอเลยวะ แต่ไลน์ไปหาแล้วนะ"

[เดี๋ยวก็คงอ่านมั้ง]

"อือฮึ"

[เออใช่ แล้วคุณปู่คุยกับแกเรื่องค่าจ้างยังอะ]

"เรียบริ่อย เดี่ยวจะโอนให้เมื่อถึงเวลา"

[เลิศ! อยู่นั่นเสียบๆ ก็ตั้งใจไปโปรเจกต์จบนะเพื่อน ไปพิตเนสก่อนแล้วเดี๋ยวไลน์หา]

ออยตัดสายไปอย่างรวดเร็ว โดยไม่รอให้ฉันได้พูดอะไรต่ออีก

นี่ล่ะเพื่อนสนิทฉัน =_ = อยากโทรมาพูดอะไรก็พูด จบเรื่องก็วางไปเฉยๆ แบบนั้น

แต่จะว่ามาก็ไม่ได้ เพราะยัยนี้เองนั่นล่ะที่เป็นคนเสนองานมาให้ฉันทำ แม้ว่างานมันจะค่อนข้าง...

เอ่อ...

'พาย แกอยากทำงานง่ายๆ สบายๆ เงินดีๆ มั้ย'

ฉันยังจำวันนั้นได้ดีที่ออยไลน์มาหาฉัน ครั้งแรกๆ ที่เห็นฉันถึงกับขมวดคิ้วว่ายัยนั้นจะหางานผิดศีลธรรมอะไรมาให้ฉันทำหรือเปล่า ก็คนที่ทำพาร์ตไทม์มาสารพัดรูปแบบอย่างฉันนะ ตระหนักมาได้ตั้งนานแล้วว่างานที่สบายและเงินดีมันมีอยู่จริงในโลกนี้ที่ไหนกันล่ะ

แต่ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อว่ายัยออยไม่ได้ล้อฉันเล่น ยัยนั้นมีงานให้ฉันทำจริงๆ และเป็นงานที่ฉันไม่คาดคิดว่าจะมีที่ไหนอีกแล้ว

พระเจ้าอาจจะส่งสารฉันอยู่ไม่มากก็น้อย ถึงได้ส่งเพื่อนสนิทอย่าง ออยมาให้ ยัยนั่นเป็นลูกคุณหนูผู้มีฐานะที่นิสัยดีกับฉันเอามากๆ เราสนิทกัน ตั้งแต่ตอนปีหนึ่ง ออยไม่เคยมองคนที่ฐานะหรือภายนอกอะไรทั้งนั้น และเพราะด้วยเหตุผลดังกล่าว เราถึงคบกันได้ตั้งนานจนถึงตอนนี้

จนล่าสุดออยได้เสนองานที่ฉันไม่เคยได้จะเจอบนโลกนี้มาก่อนให้กับฉัน 'แกไม่ต้องทำอะไรเลย แค่ไปอยู่ที่หอที่ญาติฉันเป็นเจ้าของ คอยติดตาม ฝ้าดูว่าวันๆ นึงพี่มันทำอะไรบ้าง แล้วคอยรายงานคุณปู่ฉัน'

ถามจริงๆ เลยนะ...งานแบบนี้ละ =O=

แม้จะไม่ค่อยเข้าใจอะไร แต่ฉันก็ดันบ๊ายบ๊ายออกไปเมื่อเห็น คำตอบแทนที่จะได้หลังจากนี้ --;

ยิ่งไปกว่านั้นคือการที่ให้ออยอยู่หอแบบฟรีๆ แถมยังให้ค่ารถที่ฉันจะต้อง นั่งไปมหาวิทยาลัยด้วย เพราะหอนี้อยู่ไกลจากที่เรียนของฉันประมาณหนึ่ง เลยละ

ก็ยุ่งๆ อยู่ว่าทำไปเพื่ออะไรและทำไปทำไม ตอนที่ฉันถามออยว่า ทำไมถึงต้องเป็นฉันที่มาทำงานนี้ ยัยนั่นกลับบอกเหตุผลมาเพียงไม่กี่ข้อเอง หนึ่งคือฉันว่าง สามารถสังเกตการณ์ได้เกือบยี่สิบสี่ชั่วโมง และสองคือ ฉันเป็นคนไม่กลัวผี

แล้วทำไมต้องมีเหตุผลข้อสุดท้ายด้วยนะเหออ

ก็เพราะมีคนเขาถือกันมาว่าหอนี้ผีดุขงโงละ!

บ้าเอ๊ย ถึงฉันจะไม่ได้กลัวผีก็จริง แต่ก็เชื่อว่าจะไม่เชื่อว่ามีอยู่จริง สักหน่อย

แม้ตอนแรกจะนึกภาพไม่ออกว่าหอที่ต้องมาอยู่สภาพเป็นยังไงแล้วก็ไม่ได้กังวลใจในเรื่องนี้สักเท่าไร แต่พอมาถึงที่นี่แล้ว ฉันก็รู้สึกว่ามันแอบ เอะเรื่องอยู่เหมือนกันนะ

ขนาดตอนเดินเข้ามายังรู้สึกว่าบรรยากาศมันวังเวงแปลกๆ อาจเป็น เพราะที่ฟังจากออยเล่ามาด้วยว่าที่จริงหอนี้เก่ามากแล้ว แต่ถูกรีโนเวทให้ดูใหม่ เท่านั้น มันก็เลยทำให้ฉันอดที่จะคิดมากไปเองไม่ได้ แถมยังย้ำนักย้ำหนาว่า ที่นี่ผีดู จนคนที่มาเช่าก็อยู่กันได้ไม่ค่อยนานเท่าไร

ถึงปากจะบอกว่าไม่กลัวผี แต่ถ้าเกิดเจอจริงๆ ฉันก็แผ่นแนบเหมือนกันนะ
...ช่างมัน คิดมากไปตอนนี่ก็คงไม่ได้อะไร
ปล่อยให้มันเป็นเรื่องของตอนนั้นแล้วกัน เพราะตอนนั้นนี่ผีไม่กลัว แต่
กลัวไม่มีเงินมากกว่า --

เชื่อฉันเถอะว่าชีวิตที่ไม่มีเงินมันน่ากลัวกว่าการเจอผีเยอะเลย

"พยายาจะกลับบ้านเสาร์นี้นะแม่...คะ...ได้คะ"

ฉันวางสายจากแม่ผู้เป็นที่รัก พลังเหลือบมองตัวเลขบอกเวลาด้านบน
ขอบจอโทรศัพท์มือถือถือ

ให้ตายเถอะ สามทุ่มกว่าแล้ว

จริงๆ พอเอาของออกจากกระเป๋าเสริ้จตอนเย็น ฉันก็ไม่ได้ทำอะไรต่อ
เพราะดันผลอหลับยาว =_=; มาสะดุ้งตื่นก็ตอนที่แม่โทรหาฉันเมื่อครูนี่นี่ละ
ฉันไล่ดูแชตไลน์เพื่อว่ามีคนทักมาระหว่างที่หลับไป แต่ก็ไม่มีใครเลย
สักคน หนาวยัยออยที่บอกว่าจะไลน์หาซึ่งหายหัวไปเลย

แต่จะว่าไปคุณเจ้าของหอยังไม่ตอบไลน์ฉันเลยตั้งแต่เย็น --;

เอาเถอะ เรื่องนั้นช่างมันก่อนแล้วกัน

รู้สึกหิวยังไม่รู้แะะ ฉันยังไม่ได้กินข้าวเย็นเลยด้วย

ฉันตัดสินใจเดินไปหยิบกระเป๋าใส่ตางค์พลังออกมาจากห้อง แล้วก็ต้อง
แปลกใจอยู่ไม่น้อยที่ได้เห็นว่าด้านหน้าหอมีนักศึกษาหลับกันเดินเข้าออก
ดูไม่ได้เสียจนไม่มีคนเหมือนช่วงตอนเย็น แถมยังมียามเฝ้าอยู่ที่ประตู
ด้านหน้าด้วยอีกหนึ่งคน

พอเห็นแบบนี้ก็รู้สึกอุ่นใจขึ้นมานิดหน่อยแะะ

ก็พอจะรู้ว่าบ้างว่าหอนี้ยังไม่ไกลจากมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ถึงแม้จะ
ต้องเดินเข้าซอยเปลี่ยวมาอีกเกือบห้าร้อยเมตรก็เถอะ การที่ยังมีพวกนักศึกษา
มาพักอยู่ที่นี่นี้แสดงว่ามันก็อาจจะไม่ได้เลวร้ายอะไรเท่าไรก็ได้ แต่การจะ
ออกไปหาของกินก็แอบลำบากอยู่ เพราะฉันจะต้องเดินออกไปหน้าซอย
ยังไล่ละ

ฉันกลับเข้ามาที่หอเมื่อออกไปหาข้าวกินเป็นที่เรียบร้อย ยิ่งตกกลางคืน

แล้วมีลมพัดมา กลิ่นกล้วยไม้ด้านหน้าหอยิ่งแรงเข้าไปใหญ่ แล้วมันก็เป็นกลิ่นที่ฉันไม่ค่อยชอบสักเท่าไรด้วยสิ

กลิ่นดอกไม้มันนี่ละตัวจุดชวนวนให้ยิ่งรู้สึกหลอนเลย --;

ในขณะที่ฉันกำลังตัดสินใจจะเดินขึ้นไปยังชั้นสองก็นึกอะไรขึ้นมาได้จริงสิ.. ก่อนหน้าที่จะมาที่นี่ ฉันได้เสิร์ชหาข้อมูลของหอที่อยู่เหมือนกันนะ แล้วตามเว็บที่ปล่อยให้เขาหอ มีข้อมูลบอกไว้ว่าชั้นดาดฟ้าของที่นี่มีมุมจัดสวนเล็กๆ ให้ขึ้นไปนั่งเล่นได้ด้วย

หรือว่าจะลองขึ้นไปดูดี

จริงๆ พอเห็นว่ามีคนเขาอยู่ตามปกติ ความหวาดหวั่นใจที่มีก่อนหน้านี้ก็เหมือนจะหายไปง่ายๆ แบบนั้นเลยละ

...เอว่ะ ไปสำรวจสักนิดก็แล้วกัน เผื่อว่ามันเวิร์ก ถ้าเวลาคิดโปรเจกต์ไม่ออก ฉันจะได้หอบเอาไปนั่งทำด้านบนเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศได้

คิดได้ดังนั้นฉันก็มุ่งหน้าไปทางลิฟต์แทนที่จะเป็นบันไดอย่างที่ตั้งใจไว้ตอนแรก มือกดปุ่มเลขห้าโดยอัตโนมัติ และเมื่อมาถึงชั้นดังกล่าว ฉันก็แอบชะงักไปเล็กน้อยเมื่อไฟตามทางเดินดูจะสลัวกว่าชั้นที่ฉันอยู่ แถมยังเงียบจนดูเหมือนไม่มีคนอยู่แม้แต่คนเดียว

ทำไมไม่รู้สักเปลี่ยนไฟให้สว่างกว่านี้เนี่ย --;

ฉันยืนมองประตูที่อยู่ฝั่งตรงข้ามกับลิฟต์ที่มีป้ายกระดาดาที่จะหลุดแหล่ มีหลุดแหล่เขียนคำว่า Rooftop ประติดเอาไว้ ซึ่งก็เป็นไปอย่างทีคิดว่าลิฟต์จะต้องสิ้นสุดแค่ชั้นนี้ แล้วเดินขึ้นบันไดไปเองต่อ

ฉันผลักประตูบานนั้นเข้าไปก็พบกับบันไดขึ้นไปบนชั้นดาดฟ้า แต่ประเด็นคือมันมีคนฉันชักหวั่นใจว่าตัวเองควรจะเดินขึ้นไปต่อหรือพอแค่นี้ อย่างน้อยถ้าเคยมีคนขึ้นไปบ้าง ไฟตรงนี้ก็น่าจะมีสิ --;

...หะๆ

ฉันว่าฉันควรรอยหลังกลับดีกว่า

ไม่อยากจะขึ้นไปดูแล้วก็ได้ T_T ออย่าเสียดเลย

คิดได้แค่นั้นฉันก็รีบหมุนตัวกลับ เดินออกมาจากประตูบานนั้นอย่างรวดเร็ว

"อ้ากกกกก!"

หือ?

ฉันชะงักมือที่กำลังจะกดปุ่มลิฟต์เมื่อได้ยินเสียงแปลกๆ ดังอยู่ไม่ไกล
ไม่ไกล

...หรือว่าหูผาด

"อ้ากกกกก!"

นะ...นั่นมันไม่ใช่เสียงคนร้องรีเปล่านะ --;

ฉันหันไปมองรอบๆ อย่างรวดเร็ว ทางเดินชั้นห้ายังคงปราศจากผู้คน
โดยสิ้นเชิงราวกับว่าฉันอยู่บนชั้นนี้แต่เพียงผู้เดียว

ละ...แล้วเสียงมันมาจากไหนกันนะ

"ช่วยด้วยๆๆ อ้ากกกกก!"

...ฉันว่าฉันไม่ได้หูผาดนะ TOT

ไปเถอะ...ไป พาย! อย่าอยู่ต่อเลย! ฮือออ!

ฉันรีบหันไปกดลิฟต์อย่างรวดเร็ว และจู่ๆ ก็ได้ยินเสียงตึกตักอะไร
บางอย่างดังมาจากทางหลังประตูบานที่ใช้ขึ้นไปยังชั้นดาดฟ้าที่ฉันเพิ่งจะเข้าไป
ดูเมื่อครู่นี้!

ฉันรีบกดปุ่มลิฟต์ระรัวเมื่อเสียงดังกล่าวเหมือนจะดังเข้ามาใกล้มากขึ้น
ทุกที่

ตึก ตึก ตึก!

ลิฟต์ก็มาลึทึลึ โอ้ย!

"ช่วยด้วย!"

ไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้นว้อยยย YOY!

ปัง!

๐.๐!

ประตูบานดังกล่าวถูกเปิดออกอย่างรุนแรงราวกับมีคนถีบมัน! ฉัน
หันกลับไปมองอย่างตกใจ ก่อนจะเบิกตากว้างเมื่อเห็นผู้ชายคนหนึ่งพุ่งจาก
หลังประตูตรงมาทางที่ฉันยืนอยู่ สายตาเราประสานกันอยู่ชั่ววินาทีระหว่างที่
เขากำลังพุ่งตรงมาทางฉัน!

เดียว...เดียวก่อน!

และขณะที่สองเท้าของฉันกำลังจะถอยหนีเขา สองแขนของคนตรงหน้า กลับคว้าตัวฉันไว้อย่างรวดเร็ว!

หมับ!

...!!!

ฉันยืนนิ่งอึ้งเมื่อร่างทั้งร่างกำลังถูกกอดด้วยชายแปลกหน้าที่สูงกว่า ตัวเองจนฉันแทบจะจมไหล่เขา ใบหน้าของเขาชุกงที่ไหล่ของฉัน กลิ่นน้ำหอมที่เขาฉีดกำลังทำให้หัวสมองของฉันขาวโพลน

มะ...มัน...กะ...เกิดอะไรขึ้น!

"แมลงสาบ! ช้างบนมีแมลงสาบ!!! ช่วยด้วย!"

"...!"

ประโยคดังกล่าวหลุดออกมาจากปากเขา ขณะที่ฉันได้แต่ยื่นอ้าปากค้างมากกว่าเดิม

...พระเจ้า

นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันเนี่ย!

2

"เธอเป็นเพื่อนออยหรือ"

"..."

"ไซไซมัย ที่ไลน์มา"

ฉันไม่รู้จะตอบอะไรคนตรงหน้า นอกเสียจากพยักหน้าลาง

ก่อนที่ความเงิบจะเกิดขึ้นระหว่างเราสองคนในทันที

เออ = _=;

ตอนนี้ทั้งฉันและคุณเจ้าของหอกำลังนั่งอยู่ที่โซฟาส่วนกลางคนละตัว บริเวณหน้าเคาน์เตอร์ชั้นหนึ่ง

คือ...ฉันหมายถึงผู้ชายที่เจอกันเมื่อสักครูนั่นแหละ หรือถ้าจะให้สรุปง่าย ๆ ก็คือคนที่ทะเล่อทะล่าวังลงจากตาดฟ้ามากอดฉันก็คือเขาเอง

เขาเป็นเจ้าของหอ แล้วก็พวงตำแหน่งญาติห่างๆ ของเพื่อนสนิทฉัน
แล้วที่เรากำลังตกอยู่ในสถานการณ์อันน่ากระอักกระอ่วนอยู่ในเวลานี้
ก็คงจะเป็นเพราะผลพวงจากเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อก่อนหน้านี้อย่างไรละ

ให้ตายเถอะ...

"พี่ชื่อเต๋ไฉ่มั้ย"

"อ่าฮะ ชื่ออะไรนะ"

"พาย"

"..."

"..."

...เจียบ

ฉันว่าฉันควรจะตัดจบเพียงเท่านี้ น่าจะดีกว่าหรือเปล่านะ

"ยังไปก็ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะคะ" ฉันมองเขาที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามพราง
ก้มหัวลงเล็กน้อย

จริงๆ ก่อนหน้านี้เคยเคยส่งรูปของเขาให้ฉันดูอยู่ครั้งหนึ่ง แล้วเขาก็
เอารูปตัวเองขึ้นในไลน์อยู่แล้วด้วย แต่พอได้มาเจอตัวจริงแบบนี้แล้ว ดูเหมือน
ว่าเขาจะดูดีกว่าในรูปมากกว่าที่คิดซะอีก

เดาจากสายตาดอนที่ยื่น เขาน่าจะสูงราวๆ หนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร
แกมยังหุ่นดีสมส่วนเหมือนพวกเข้าฟิตเนสเป็นประจำ ผมของเขาเป็นสีดำสนิท
และไร้การเซีตทรงใดๆ ในเวลานี้ จมูกโด่งได้รูปจนน่าอิจฉา ดวงตาเรียวยาวเล็ก
ขึ้นเดี่ยวอย่างที่สวยงาม โดยทั่วไปชอบ และถึงแม้ว่าเขาจะใส่แค่เสื้อยืด
กับกางเกงขาสั้นธรรมดาๆ ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเขายังคงดูดีอยู่ดี

ที่ฉันจะบอกก็คือเขาเป็นผู้ชายที่ดูดีมาก ๆ คนหนึ่งเลย ถึงจะดูนิ่งๆ
เจียบๆ ไปหน่อยก็เถอะ --;

พอนึกย้อนกลับไปเมื่อครั้งที่เขาถลาเข้ามาหาฉันเพราะกลัว...เอ่อ...
แมลงสาบ มันก็ดูขัดกับลุคเท่ๆ ของเขาอยู่เหมือนกันนะ

"ไม่ต้องเรียกฉันว่าพี่ก็ได้ที่จริง" จู๋ เขาก็เอ่ยขึ้น

"-O-;"

"จริงๆ" ฉันกับออยเกิดปีเดียวกัน แต่ฉันเกิดต้นปี ก็เลยเรียนเร็วกว่า

หนึ่งปี ออยมันก็เลยเรียกฉันว่าพี่"

"อ้อ...ฉันก็แสดงว่าเรารุ่นเดียวกัน"

"ประมาณนั้น" ฉันพยักหน้าลง

ฉันควรปิดบทสนทนาไว้เพียงแค่นี้หรือเปล่า...คิดว่าควรละ --;

"จ้ะเดียว..."

"พ่อกำลังรีบไปเสิร์ฟกับคนที่หน้าเคาน์เตอร์ด้วยนะ ที่เธอจ่ายเงินค่าห้อง
รวดเดียวสามเดือนนะ"

...หา? -O-

ฉันนั่งกะพริบตาปริบๆ มองเขาระหว่างที่กำลังประมวลผล...ค่าเช่า
ล่วงหน้าสามเดือน?

นี่อย่าบอกนะว่าคุณปู่ของเขาจะให้ฉันอยู่ที่นี้อย่างค่าสามเดือนนะ!

บ้าไปแล้ว...

ทำไมท่านไม่เห็นแจ้งฉันไว้เลย ตอนที่เรียกไปคุยก็บอกแค่ว่าให้อยู่
ไปก่อน ถ้าไม่ต้องทำเมื่อไหร่เดี๋ยวจะบอกเอง นี่ฉันคิดมาตลอดว่าแค่
เดือนเดียวด้วยซ้ำ

"ไม่ใช่หรอ ป้าต๋อยบอกว่าเธอจ่ายค่าห้องล่วงหน้าแล้วสามเดือน"

"...ป้าต๋อย?"

"ป้าที่ห้องข้างมาจัดการเรื่องคนเช่าที่นี่ ปกติจะอยู่หน้าเคาน์เตอร์เก้าโมงเช้า
ถึงห้าโมงเย็น"

"..."

ฉันยังคงเงิบ...

แน่นอนว่าแต่ไม่มีทางรู้ว่าคุณปู่เป็นคนส่งฉันมาที่นี่เพื่อสังเกตการณ์เขา
ซึ่งตอนนี้ฉันเองก็ไม่วัดด้วยซ้ำว่าจะเอาอะไรไปบอกคุณปู่ของเขาดี

นอกเหนือจากสิ่งที่รู้มาว่าพ่อเต้เรียนจบเขาก็โดนบังคับให้มาบริหาร
จัดการหอนี้ (และน่าจะไม่ได้เต็มใจทำ) ฉันก็ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับตัวเขาอีกเลย
สักอย่าง

อ้อ...รู้อีกอย่าง เหมือนจะเขากลับแมลงสาบ

"ใช่ๆ จ่ายไปแล้วสามเดือน ^^;" ฉันตัดสินใจไหลตามน้ำไปแบบนั้น

และเขาก็ดูไม่เอะใจอะไรนอกจากพยักหน้าลง

"ออยมันไลน์มาเหมือนกัน บอกว่าอยากฝากเธอไว้กับฉันเพราะ
เป็นห่วง"

"..."

อย่างยัยออยเนี่ยนะเป็นห่วงฉัน -_-;

"ฉันอยู่ห้องสองศูนย์หนึ่งข้างๆ ห้องเธอเลย มีปัญหาอะไรก็มาเคาะเรียก
ได้" เขาลุกขึ้นจากโซฟา พลังท่าท่าจะเดินกลับเข้าไปด้านใน

"เดี๋ยวก่อน"

"..." เต้หันกลับมามองฉันที่ลุกขึ้นยืนและเรียกเขาเอาไว้

"คือ... แอร์ห้องฉันมันไม่ค่อยเย็น"

"เดี๋ยวพรุ่งนี้จะเรียกช่างมาดูแลให้"

"อ้อ โอเค"

"เธอมีอะไรอีกมั๊ย"

ฉันส่ายหน้าเป็นคำตอบให้กับเขา

จากนั้นเต้จึงหันกลับไปอีกครั้ง แต่ไม่ทันไรออยๆ เขาก็หันกลับมา

ตามเดิม

"นี่"

"...?"

"เรื่องเมื่อกี้ละ... ขอโทษที" เขาเอ่ยกับฉันเสียงอ้อมแอ้ม ซ้ำยังมองมา
แบบไม่เต็มตาสักเท่าไรหน้าจอนฉันทำตัวไม่ถูกไปด้วย

"..."

แหะๆ...

มันก็น่าทำตัวไม่ถูกอยู่หรอก อ้อยๆ ก็ถลาเข้ามาถอดคนอื่นแบบนั้น

คือฉันก็... ซ็อกเหมือนกันนะที่จริง T///T

"ไม่เป็นไรเลย เข้าใจว่าเป็นอุบัติเหตุ ^_^;"

"ปกติฉันไม่ได้กลัวนะ" อ้อยๆ เต้ก็รีบพูดแทรกฉันขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

"อ้อยๆ มันมาเกาะฉันก็เลยตกใจเฉยๆ"

"..."

ยังไม่ทันจะถามเลย...

"จะขึ้นไปกระวังละ แต่อย่าขึ้นจะดีกว่า แมงอะไรไม่รู้เต็มไปหมด"

"ขอบคุณนะ แต่คิดว่าไม่น่าจะเป็นไร มันไม่ได้มากแล้ว"

"นะ..."

"...?" แต่ทำท่าจะพูดอะไรต่อ แต่ระหว่างนั้นดันมีคนจากด้านในหอเปิดประตูออกมาที่ส่วนกลาง เขาเลยดูเหมือนเลือกที่จะตัดจบเรื่องนี้ไปเองดีอ้อๆ

"ฉันทไปละ" พูดแค่นั้นเขาก็ตะคึกการ์ดเข้าไปทันที ปล่อยให้ฉันได้แต่ยืนมองตามเขาไปแบบนั้น

ก็แค่แมลงสาบ...

กลัวก็บอกว่กลัวสิ ไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย =.=

[พื้มันกลัวแล้วมันขึ้นไปทำไมวะ]

"ไม่รู้เหมือนกัน" ฉันทพลิกตัวเป็นรอบที่สิบระหว่างที่กำลังคุยโทรศัพท์กับออย แนนอนว่าสิ่งที่เกิดขึ้นวันนี้ ฉันทเล้าให้ยัยนั่นฟังจนหมด ออยขำอยู่ตั้งนานกว่าจะหยุด

[สงสัยขึ้นไปเอายาฉีดแมลงสาบนั่นละมั้ง ไม่มีใครขึ้นก็คองต้องขึ้นเอง]

"เขาดูไม่เอ็นจอยกับที่นั่นะ"

[ก็เนนดิ ฉันทบอกแล้วไงว่าพื้มันโดนบังคับมา แลกกับรดคันใหม่ที่คุณปุจะซื้อให้]

นั่นไง...

ถึงว่าทำไมดูจำใจทำขนาดนั้น ของที่จะได้มันล่อตาล่อใจนี่เอง เพราะดูๆ แล้วคนอย่างเขาคงไม่ยอมมาทำอะไรในสถานที่แบบนี้สักหรอก

"แล้วเขาต้องทำไปถึงเมื่อไหร่"

[นึกว่าคนจะเข้ามาพักเยอะๆ]

"งานยากมัยอะแบบนี้ ขนาดรีโนเวทหอใหม่ไปแล้ว คนก็ยังน้อยอยู่ดี"

[ก็คนมันกลัวผีกันหนิ ที่แท้ก็ต้องทำให้คนเชื่อว่าที่หอไม่มีผีให้ได้]

"แต่คนที่อยู่มันก็มี เขาก็อยู่กันได้นี้ ผีอาจจะไม่มีจริงก็ได้ ปากต่อปาก"

รีเปล่า" ฉันพูดไปอย่างที่คิด เพราะถ้าหากมีจริงก็คงจะไม่มีใครมาเช่าอยู่เลย
แต่นี่เท่าที่คุ้มกันก็ไม่ได้เป็นแบบนี้ซะหน่อย

[ฉันไม่ได้บอกแกหรือพวย ว่าฉันห้าไม่ได้เปิดให้ใครเช่า]

"..."

เวอร์แล้ว

อยู่ๆ ฉันก็ขลุ่ยขึ้นอย่างไม่มีสาเหตุเมื่ออออยพูดแบบนี้

วันนี้ฉันเพิ่งขึ้นไปเหยียบชั้นนั้นมาด้วย ถึงว่าลิ...ทำไมมันเงี้ยวบราว

กับหอร้างขนาดนั้น TOT

"ออย ทำไมแกไม่บอกฉันให้เร็วกว่านี้"

[ก็ลืมบอก พอแกบอกที่ขึ้นไปบนนั้นแล้ว ก็เลยกะจะปล่อยเลยตามเลยแล้วเนี่ย]

"เลยตามเลยบ้านแกดิ" ออยหัวเราะลั่นเมื่อได้ยินแบบนี้

ขอพูดอีกทีเถอะ ถึงฉันจะไม่ใช่คนกลัวผีและไม่เคยเจอมาก่อน แต่พอต้องมาอยู่อะไรในที่แบบนี้มันก็เสียวสันหลังได้เหมือนกันนะ T_T

"แล้วทำไมชั้นห้าถึงไม่ปล่อยให้เช่า"

[หลายปีก่อนนี้มีคนโหดตึก คนชั้นนั้นก็เลยย้ายออกทั้งหมด เข่าว่ากันว่า
เฮี้ยนมากเลยนะเว้ย ตอนนั้นพี่ชายพ่อพี่ได้เป็นคนดูแลกิจการหอนี้ ก็เลย
ตัดสินใจเปิดตายชั้นห้าเลย ตาดฟ้าเลยไม่ค่อยมีใครกล้าขึ้นไปด้วย เพราะมัน
ต้องลงลิฟต์ที่ชั้นห้าก่อน]

วืบ~

จู่ๆ ฉันก็รู้สึกเหมือนชนลูกวูบขึ้นมาจนแดงตัวลุกขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว

...ซึกไม่ตกลงแล้วไง

"พอเลยออย ฉันไม่ฟังแล้ว" ฉันโพล่งออกไปทันที ขณะที่ออยยังคง
หัวเราะอย่างสนุกสนาน

สนุกกับผีนะสิ T_T ซึกจะเริ่มกลัวจริงแล้วเนี่ย

[ไม่กวนแกแล้ว ฉันไปอาบน้ำก่อนละ]

ฉันจบบทสนทนากับออยเพียงแค่นั้น

...คิดมาก ไม่มีอะไรหรอกนะ

ฉันสลดความคิดบ้าๆ ที่งั้นก่อนจะพาตัวเองไปนั่งหน้าโต๊ะที่ว่างแล็บที่อป
เอาไว้เพื่อปั่นโปรเจกต์จบต่อ อย่างน้อยวันนี้ต้องได้สักหน้าสองหน้าล่ะ

ปัง! ปัง!

...หือ?

ปัง!

ยังไม่ทันที่ฉันจะได้เปิดไฟลงงานเสียด้วยซ้ำ เสียงปังปังบางอย่างก็ดังขึ้นมา
ฉันนั่งนิ่งฟังต้นตอของเสียงก่อนจะปิดแล็บที่อปลง

ปัง!

...เหมือนเสียงมันจะมาจากห้องข้างๆ

คิดได้ดังนั้นฉันจึงลุกขึ้นพร้อมกับเดินไปใกล้ผนังแล้วเอาหูแนบลงไป

เพื่อลองฟังดู

ปัง!

"ไป!"

...ซัดเลย ห้องข้างๆ จริงด้วย

ห้องข้างๆ ที่หมายถึงห้องของเจ้าของหอนะ =_=;

ดูเหมือนเขากำลังจะตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากอะไรไร้เปล่านะ

ปัง!

ยังไม่หยุด...

ฉันถอนหายใจออกมาก่อนจะตัดสินใจเปิดประตูออกไปด้านนอกห้อง
แล้วพาตัวเองมายืนอยู่หน้าบานประตูห้องข้างๆ และไ้เสียงดังล่ำวที่ได้ยิน
ก็ยังคงดังอยู่อย่างต่อเนื่อง

ก่อนที่ฉันจะตัดสินใจเคาะประตูห้องนั้นในที่สุด

"ไม่ได้มีปัญหาอะไรใช่ไหมคะ"

เสียงปังปังเงียบลงหลังจากที่ฉันเคาะประตูพร้อมกับตะโกนไปแบบนั้น
และเพียงแค่วันี่ที่ถัดมาประตูห้องก็ถูกเปิดออก เจ้าของห้องเหงื่อไหล
ตามกรอบหน้าจันฉับนึกแปลกใจ ในมือถือไม้กวาดอันเล็กอยู่ และมันน่าจะ
เป็นต้นตอของเสียงที่ฉันได้ยิน

"เมื่อไหร่จะผ่านไปนะ"

"...ถามว่าไม่ได้มีปัญหาอะไรใช่ไหม"

"ไม่มีเลย"

จริงเหรอ =_ =;

ฉันไปต่อไม่ถูกเมื่อเขาพูดแบบนี้ พลังสายตาที่เหลือบเห็นสิ่งมีชีวิตอะไรบางอย่างบนพื้นในห้องของเขาที่กำลังขยับไปมา ก่อนที่ฉันจะตาโตพร้อมกับย่องตัวลงถอดรองเท้าแตะข้างหนึ่งใส่อยู่โดยอัตโนมัติ เมื่อสิ่งนั้นกำลังวิ่งตรงมาทางเราสองคน!

เหมือนแต่จะเห็นปฏิกริยาของฉัน เขาถึงได้หันกลับไปก้มลงมองพร้อมทั้งร้องลั่น ถอยหนีกรูดไปอีกฝั่ง!

มัน...วิ่ง...มา...ทาง...นี่...แล้ว!

ป๊าบ!

...เรียบร้อย

ฉันหยิบรองเท้าที่เพิ่งจะทำการฆ่าตัวกรรมแลลงสาบขึ้นมา ก่อนจะถูกขื่นยั้นแล้วใส่รองเท้าตามเดิม สภาพเจ้าปีเตอร์นอนหงายท้องหมวดกระดูกอยู่บนพื้น ขณะที่เจ้าของห้องยังคงถือไม้กวาดยื่นหลบมุมด้วยความหัวั่นกลัวและมองมาที่ฉัน อ้าปากค้าง

เฮ้อ...

"กวาดเองได้ใช่ไหม"

"..." เหมือนเขากำลังตั้งสติให้ตัวเอง เพราะนานอยู่เหมือนกันถึงจะพยักหน้าตอบฉัน

"งั้นฉันไปแล้วนะ"

พูดแค่นั้นฉันก็ตั้งประตูปิดให้ตามเดิม ก่อนจะเดินกลับเข้ามาที่ห้องตัวเองด้วยความงุนงง

...งงจริงๆ

นี่ฉันมาทำอะไรที่นี้วะเนี่ย

เพราะฐานะทางบ้านก็ไม่ได้ร่ำรวยและต้องการช่วยแบ่งเบาภาระจากแม่
ทำให้ฉันยอมรับข้อเสนองานพิเศษที่แสนง่ายแถมยังรายได้ดี
อย่างการเข้าไปเฟรนด์ตัวอยู่ใน 'Brown Apartment' เพื่อเพ้าดูว่า
วันๆ 'เต้' เจ้าของหอพักทำอะไรบ้างและคอยรายงานให้ปู่ของเพื่อนรักด้วยความเต็มใจ
เพียงแค่วันที่ฉันเข้าไปอยู่ในหอนั้น
ฉันก็ต้องพบกับเรื่องราวประหลาดที่ปะทะเข้ามาอย่างไม่หยุดหย่อน
ทั้งบรรยากาศหลอนๆ ที่อบอวลไปทั่วหอพัก ชั้นห้าก็ไม่มีใครอยู่
และไหนะข่าวลือที่ว่าหอนี้ พิ-เฮี้ยน-มาก O_O!
ถึงฉันจะเป็นคนไม่กลัวผี แต่ทำลือได้... ฉันก็ขอลงมือระงับว่า T_T
แต่ทำไงได้ล่ะ ในเมื่อฉันต้องการเงินมากๆ นี้
แถมคนที่ฉันต้องจับตาดูก็ไม่ใช่นักที่ฉวยทางที่โหด
แค่เขากลัวผี กลัวความมืด กลัวแมลงสาบชนิดที่ไม่ชอบอยู่ร่วมกับทำนองตัวเอง
ฮือออ ชีวิตของฉัน 'พ่าย' ในสามเดือนต่อจากนี้
จะสงบสุขหรือมีเรื่องให้ได้ประหลาดใจกันแน่!

Jamsai Customer Care

ดูแลคุณด้วยความใจ

โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

Jamsai Love Series

ISBN 978-616-06-2534-5

9

786160 625345

ราคา 159 บาท